

b) czy wykładnia i stosowanie prawa krajowego przez sąd krajowy, w świetle których przepis zakazujący przekształcenia umowy o pracę zawartej w sektorze publiczny na czas określony w umowę o pracę na czas nieokreślony, należy interpretować w ten sposób, że w sektorze publicznym jest w każdym wypadku bezwzględnie zabronione przekształcenie umowy o pracę lub stosunku pracy na czas określony w umowę o pracę lub stosunek pracy na czas nieokreślony, również gdy został on z naruszeniem prawa zawarty na czas określony, jako że w rzeczywistości zaspokajane nim potrzeby są „zwyczajne i stałe”, a sąd krajowy nie ma możliwości w takim wypadku wskazania rzeczywistego charakteru spornego stosunku prawnego oraz prawidłowej jego kwalifikacji jako umowy na czas nieokreślony, są zgodne z prawem wspólnotowym?

Czy też zakaz taki powinien zostać ograniczony wyłącznie do umów o pracę na czas określony, które zostały rzeczywiście zawarte w celu zaspokojenia tymczasowych, nieprzewidzianych, niecierpiących zwłoki, wyjątkowych lub podobnych potrzeb, z wyłączeniem przypadków, gdy w rzeczywistości umowy zostały zawarte w celu zaspokojenia „zwyczajnych i stałych” potrzeb?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'Etat (Francja) w dniu 8 sierpnia 2007 r. Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS przeciwko Ministère de l'écologie, du développement et de l'aménagement durables

(Sprawa C-381/07)

(2007/C 269/50)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'Etat

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Association nationale pour la protection des eaux et rivières — TOS.

Strona pozwana: Ministère de l'écologie, du développement et de l'aménagement durables

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 6 dyrektywy 2006/11/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady] z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty⁽¹⁾ można dokonać w ten sposób, że wolno państwowym członkow-

skim — po przyjęciu w oparciu o ten przepis programów obniżenia zanieczyszczenia wód obejmujących normy jakości środowiska naturalnego — wprowadzić dla urzędów uznanych za mało szkodliwe systemu zgłoszenia zawierającego przypomnienie ogólnych wymogów dotyczących zrzutów tych produktów oraz prawa organu administracyjnego do sprzeciwu rozpoczęcia użytkowania lub do narzucenia limitów zrzutów dla tych urzędów?

⁽¹⁾ Dz.U. L 64, str. 52.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 24 maja 2007 r. w sprawie T-151/01, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wspieranej przez Vfw AG, Landbell AG für Rückhol-Systeme i Belland Vision GmbH wniesione w dniu 13 sierpnia 2007 r. przez Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH

(Sprawa C-385/07 P)

(2007/C 269/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Der Grüne Punkt–Duales System Deutschland GmbH (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, E. Wagner, B. Meyring)

Druza strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, Vfw AG, Landbell AG für Rückhol-Systeme i Belland Vision GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 24 maja 2007 r. w sprawie T-151/01;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/463/EG z dnia 20 kwietnia 2001 r. wydanej w postępowaniu na podstawie art. 82 WE (Sprawa COMP D3/34493 — DSD)⁽¹⁾
- ewentualnie przekazanie sprawy do rozpatrzenia Sądowi zgodnie z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału;
- w każdym razie obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie od wspomnianego wyroku Sądu oparte jest na ośmiu zarzutach.

W pierwszym zarzucie wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia i tym samym art. 82 WE poprzez sprzeczne ustalenia dotyczące zachowania, które powinno uzasadniać nadużycie. Z jednej strony Sąd uzasadnił nadużycie tym, że wnosząca odwołanie domaga się całej opłaty licencyjnej od przedsiębiorstw, które nie korzystają z jej systemu lub korzystają z niego tylko w odniesieniu do części opakowań oznaczonych znakiem towarowym. Z drugiej strony Sąd stwierdza, że wnosząca odwołanie jedynie „ewentualnie” domaga się na podstawie spornych postanowień umowy o używanie logo ceny za zbiórkę i odzysk opakowań jednostkowych, które nie uczestniczą w systemie wnoszącej odwołanie.

Zarzuty drugi, piąty i szósty oparte są na niedostatecznej lub oczywiście wypaczonej i sprzecznej z aktami oraz środkami dowodowymi a także błędnej ocenie zakresu licencji zaoferowanej przez wnoszącą odwołanie. Przy prawidłowej ocenie Sąd musiałby uznać, że wnosząca odwołanie nie udziela oddzielnej licencji, w związku z czym zaskarżony wyrok należałoby rozumieć w ten sposób, że odmowa udzielenia takiej licencji stanowiłaby nadużycie a nakaz zaprzestania ustanowiony w art. 3 zaskarżonego wyroku równałby się przymusowej licencji. Jednak Sąd nie spełnił wymogów uzasadnienia, które określa orzecznictwo w odniesieniu do licencji przymusowej oraz nie wziął pod uwagę, że licencja przymusowa jest wykluczona w świetle prawa z zakresu znaków towarowych i opakowań. Wnosząca odwołanie podnosi w związku z tym naruszenie obowiązku uzasadnienia, zasady proporcjonalności oraz art. 82 WE i art. 3 rozporządzenia Rady nr 17.

W zarzucie trzecim i czwartym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył obowiązek uzasadnienia a tym samym także art. 82 WE poprzez niedostatecznie uzasadnione, błędne i wypaczające niemieckie prawo o znakach towarowych i opakowaniach stwierdzenie, że znak towarowy „Der Grüne Punkt” nie mógł korzystać z zażądanego wyłączenia. Sąd naruszył poprzez to stwierdzenie zasadę prawa o znakach towarowych, według której zarejestrowany znak towarowy przyznaje jego właścicielowi wyłączone prawo, w szczególności w odniesieniu do używania znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług, które są identyczne lub podobne do towarów i usług objętych zarejestrowanym znakiem towarowym.

W zarzucie siódmym i ósmym wnosząca odwołanie podnosi dwa uchybienia proceduralne. Z jednej strony Sąd dokonał nowych stwierdzeń z własnej inicjatywy, chociaż przedmiot tych stwierdzeń nie był ujęty w treści zaskarżonych decyzji ani poruszony przez strony w postępowaniu sądowym. Z drugiej strony Sąd dopuścił się uchybienia proceduralnego naruszającego interesy wnoszącej odwołanie, ponieważ naruszył podstawową zasadę Unii, która wymaga, aby sprawa została rozpatrzona w rozsądnym terminie.

(¹) Dz.U. L 166, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 20 października 2007 r. — Glencore Grain Rotterdam BV przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-391/07)

(2007/C 269/52)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glencore Grain Rotterdam BV.

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1501/95 należy interpretować w ten sposób, że w razie przedstawienia dowodu określonego w akapicie drugim tego przepisu odstępuje się nie tylko od obowiązku przedstawienia dowodu dokonania formalności celnych w zakresie dopuszczenia do spożycia, lecz również od obowiązku przedstawienia dokumentów przewozowych (art. 18 ust. 3 rozporządzenia [EWG] nr 3665/87, obecnie art. 16 ust. 3 rozporządzenia [WE] nr 800/99)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus (Finlandia) w dniu 27 sierpnia 2007 r. — Mirja Juuri przeciwko Fazer Amica Oy

(Sprawa C-396/07)

(2007/C 269/53)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus (Finlandia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mirja Juuri

Strona pozwana: Fazer Amica Oy